

Таърихи пинҳони ояти чиҳил — рақами бисту панҷ

Ҳизқиёл рақами шашум

Jeff Pippenger

2026-08-11

Ман аз як порчае дар «Шаҳодатҳо» истифода бурдаам, ки дар иртибот бо таҷрибаи Ҳизқиёл, Ишаё ва Юҳанно дар муқаддасгоҳ хатҳои гуногуни ҳақиқатро пешниҳод мекунад. Дар боби якуми Ваҳй Юҳанно баргашт, то овозеро, ки аз пушти сараш буд, бубинад.

Ман дар Рӯҳ дар рӯзи Худованд будам, ва аз пушти сарам овози бузургеро, мисли садои карнай, шунидам, ки мегуфт: «Ман Алфа ва Омега, Аввал ва Охирам ҳастам; ва он чиро, ки мебинӣ, дар китобе бинавис ва ба ҳафт калисое ки дар Осиё ҳастанд, бифирист: ба Эфсӯс, ба Смирно, ба Перғомус, ба Тиётиро, ба Сардис, ба Филадельфия ва ба Лаодикия». Ва ман рӯй гардондам, то овозеро, ки бо ман сухан мегуфт, бубинам. Ва чун рӯй гардондам, ҳафт шамъдони тиллоиро дидам. Ваҳй 1:10–12.

Аз қазираи Патмос ва сипас ба муқаддасгоҳи осмонӣ, ки дар он ҷо Юҳанно рӯёи Масеҳро мебинад, рӯёе ки Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ҳамон рӯёест, ки Дониёл дар боби даҳуми китоби худ дида буд.

«Дар он айём ман, Дониёл, се ҳафтаи пурра мотамдор будам. Нони лазиз намехӯрдм, гӯшт ва шароб ба даҳонам намедаромад, ва умуман худро рағван намемолидам.... Сипас чашмони худро боло карда, нигаристам, ва инак, марде муайянро дидам, ки либоси катонӣ дар бар дошт ва камараш бо тиллои ноби Ўфоз баста шуда буд. Бадани ӯ низ мисли забарҷад буд, ва рӯяш чун намуди барқ, ва чашмонаш мисли чароғҳои оташ, ва дастанах ва пойҳояш ба ранги мисли биринҷи сайқалёфта, ва овози суханонаш мисли овози анбӯҳе буд» (Дониёл 10:2–6).

«Ин тавсиф ба он чизе монанд аст, ки Юҳанно ҳангоми ошкор шудани Масеҳ бар ӯ дар қазираи Патмос дода буд. На камтар аз Шахсияте чун Писари Худо ба Дониёл зоҳир шуд. Худованди мо бо ғариштаи дигари осмонӣ меояд, то ба Дониёл биомӯзонад, ки дар рӯзҳои охир чӣ воқеа хоҳад шуд». Sanctified Life, 49.

Нӯҳ ояти аввал муайян мекунам, ки чӣ гуна Ваҳйи Исои Масеҳ андаке пеш аз анҷоми муҳлати имтиёзи инсонӣ кушода мешавад. Ин ваҳй аз ҷониби Худо ба Исо дода шуд, Исо онро ба Ҷабраил дод, Ҷабраил бошад онро ба Юҳанно дод ва ба Юҳанно супориш дода шуд, ки ин паёмро ба ҳафт калисо бифиристад. Ишаё дар боби шашум супориши худро барои анҷом додани ҳамаи кор гирифт, ва Ҳизқиёл низ дар бобҳои дуюм ва сеюм ҳамаи амрро дарёфт кард. Юҳанно ҳангоме ки супориши худро мегирад, зиндонист; Ҳизқиёл ва Дониёл асирон дар Бобиланд, ва Ишаё дар давраи таърихи подшоҳи шарии Яхудо, Оҳоз, зиндагӣ мекунад.

«Дар миёни он чархҳо чархҳое буданд, дар тартибе чунон мураккаб, ки дар назари аввал ба Ҳизқиёл чунин менамуд, ки ҳамаашон дар ошuftагӣ қарор доранд. Аммо ҳангоме ки ба ҳаракат мебароманд, бо дақиқии зебо ва дар ҳамоҳангии комил ҳаракат мекарданд. Мавҷудоти осмонӣ ин чархҳоро ба пеш меронданд, ва болотар аз ҳама, бар тахти пурҷалоли ёкути кабуд, Он Ҷовидон менишаст; ва гирдогирди тахт камони рангоранги ихотақунанда буд, ки рамзи файз ва муҳаббат аст. Ҳизқиёл, аз ҷалоли саҳнаи саҳмгин мағлуб гардида, бар рӯи худ афтод, вақте овозе ба ӯ фармуд, ки бархезад ва каломи Худовандро бишнавад. Сипас ба ӯ паёми хушдор барои Исроил дода шуд». Testimonies, 751.

Ва ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро бифиристам, ва кист, ки барои мо биравад?» Он гоҳ ман гуфтам: «Инак, ман ҳозирам; маро бифирист». Ишаё 6:8.

«Ин рӯё ба Ҳизқиёл дар замоне дода шуд, ки зеҳни ӯ аз пешогоҳиҳои тира пур буд. Ӯ замини падарони худро вайрону хароб хобида медид...»

«Ҳамчунин, ҳангоме ки Худо меҳост ба Юҳанно маҳбуб таърихи калисоро барои асрҳои оянда ошкор намояд, Ӯ ба вай, бо ошкор сохтани “Касе монанди Писари Одам”, ки дар миёни шамъдонҳо қадам мезад ва он ҳафт калисоро рамзӣ ифода мекарданд, итминоне аз таваҷҷуҳ ва ғамхории Начотдиҳанда нисбат ба қавми Худ бахшид. ...»

«Ин дарсҳо барои манфиати моанд. Мо бояд имони худро бар Худо устувор нигоҳ дорем, зеро андак пеши рӯи мо замоне истодааст, ки ҷони одамонро хоҳад озмуд. ...»

«Мо бар остонаи рӯйдодҳои бузург ва пурвиқор қарор дорем. Нубувват бо суръат ба иҷро мерасад. Худованд назди дар аст. Ба наздикӣ пеши назари мо даврае кушода хоҳад шуд, ки барои ҳамаи зиндагон аҳаммияти фарогиру такондиҳанда хоҳад дошт. Ихтилофҳои гузашта аз нав зинда хоҳанд шуд; ихтилофҳои нав ба миён хоҳанд омад. Манзараҳое, ки дар ҷаҳони мо бояд ба вуқӯ пайванданд, ҳанӯз ҳатто ба ҳобу ҳаёли касе наомадаанд. Шайтон ба воситаи василаҳои инсонӣ амал мекунад. Онҳое ки қӯшиш доранд Конститутсияро тағйир диҳанд ва қонуне ба даст оваранд, ки риояи рӯзи якшанbero маҷбурӣ гардонад, андак дарк мекунанд, ки натиҷаи он чӣ хоҳад буд. Бухрон айнаи ҳол бар сари мост.»

«Аммо бандагони Худо дар ин бухрони бузург набояд ба худ така кунанд. Дар рӯёҳое ки ба Ишаё, ба Ҳизқиёл ва ба Юҳанно дода шуданд, мо мебинем, ки осмон то чӣ андоза бо воқеаҳое ки бар замин рӯй медиҳанд, зич пайваست аст ва ғамхории Худо нисбат ба онҳое ки ба Ӯ содиқанд то чӣ андоза бузург аст. Ҷаҳон бе Ҳоким нест. Барномаи воқеаҳои оянда дар дасти Худованд аст. Ҷалолати Осмон сарнавишти халқҳо, ҳамчунон ки қорҳои калисои Худро, дар ихтиёри Худ нигоҳ медорад. ...»

«Дар рӯёи Ҳизқиёл Худо дасти Худро зери болҳои қаррубиён дошт. Ин барои он аст, ки ба хизматгорони Худ таълим диҳад, ки қуввати илоҳӣ аст, ки ба онҳо муваффақият мебахшад. Ӯ бо онҳо амал хоҳад кард, агар онҳо бадқирдориро қанор гузошта, дар дил ва зиндагӣ пок гарданд. »

«Нури дурахшоне, ки миёни махлуқоти зинда бо тезии барқ ҳаракат мекунад, суръатеро ифода менамояд, ки бо он ин кор дар ниҳоят ба сӯи анҷомёбӣ пеш хоҳад рафт. ...»

«Эй бародарон, ҳоло вақти мотам ва навмедӣ нест, вақти таслим шудан ба шакку беимонӣ нест. Масеҳ ҳоло Начотдиҳандае нест, ки дар қабри нави Юсуф бошад, бо санги бузург баста ва бо мӯҳри румӣ мӯҳр зада шуда бошад; мо Начотдиҳандаи эҳёшударо дорем. Ў Подшоҳ аст, Худованди лашкарҳост; Ў дар миёни каррубиён нишастааст; ва дар миёни низоъ ва ошӯби халқҳо Ў ханӯз қавми Худо нигаҳ медорад. Ў, ки дар осмонҳо ҳукмронӣ мекунад, Начотдиҳандаи мост. Ў ҳар озмоишро чен мекунад. Ў оташи кӯраеро, ки бояд ҳар ҷонро бисанҷад, назорат мекунад. Вақте ки истеҳкомҳои подшоҳон фуру рехта хоҳанд шуд, вақте ки тирҳои ғзаби Худо дилҳои душманони Ўро сӯрох хоҳанд кард, қавми Ў дар дасти Ў дар амон хоҳанд буд». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 752–754.

Чор шоҳиди Китоби Муқаддас ба ин воқеият шаҳодат медиҳанд, ки паёми Ваҳйи Исои Масеҳ ба он шахсоне дода мешавад, ки таҷрибаҳои ин набиро дар қудсхона тимсол мекунанд. Маҳз хангоме ки мо ба қудсхонаи осмонӣ ворид мешавем, он паёмеро дарёфт менамоем, ки барои эълон кардани он таъйин гардидаем. «Оташи кӯра», ки «ҳар ҷон»-ро меозмояд, ҳамон кӯраи Малокии сеюм аст.

Лекин кист метавонад рӯзи омадани Ўро таҳаммул кунад? Ва кист хангоми зоҳир шудани Ў устувор бимонад? Зеро Ў мисли оташи поккунандаи заргар ва мисли собуни шустушӯйгарон аст. Ва Ў ҳамчун поккунанда ва софкунандаи нукра хоҳад нишаст; ва Ў писарони Левиро пок хоҳад кард ва онҳоро мисли тилло ва нукра соф хоҳад намуд, то ки онҳо барои Худованд қурбоние дар ростӣ тақдим намоянд. Он гоҳ қурбонии Яхудо ва Ерусалим барои Худованд мақбул хоҳад буд, чунон ки дар рӯзҳои қадим ва мисли солҳои пешин. Малоки 3:2–4.

Гудозгар медонад, ки нукра ҳамон гоҳ ба миқдори дурусти вақт дар кӯра будааст, ки он чунон пок гардад, ки рӯи ҳуди гудозгарро инъикос намояд. Ин воқеият дар бораи он ки нукра дар замони қадим чӣ гуна тоза карда мешуд, бо феъли сабабии «tagah», ки Дониёл дар боби даҳум дид, мутобиқат дорад. Дар ин рӯзҳои охир Худованд қавми Худо ба муқаддасгоҳ мебарад, то довталабонро барои қисми нишони яксаду чилу чор ҳазор будан имтиҳон, пок ва поксоӣ намояд. Дар ин давраи вақт, «Ў бо» мо «кор хоҳад кард», «агар» мо «шароратро дур кунем ва дар дил ва зиндагӣ пок гардем». Бархе, чунон ки дар Дониёл 10, аз он таҷриба мегурезанд, вале онҳое ки, бо Дониёл рамз ёфтаанд, рӯёи ойнаи бузурги ваҳйи Исои Масеҳро мебинанд, тибқи он чи Ишаёе нишон медиҳад, лабҳояшон бо ангиште аз қурбонгоҳ ламс карда хоҳад шуд ва онҳо пок ва омода хоҳанд гардид, то паёме ҳам ба калисои муртад ва сипас ба ҷаҳон бирасонанд.

Ин паём ба он ҷонҳои амин дар муқаддасгоҳ пешниҳод карда мешавад. Ибодатнома 23, хангоме ки бо мавсими Панतिकост мутобиқ гардонида мешавад, барои ин тарҳрезӣ шудааст, ки Сандуки аҳдро дар Қудси қудсҳо инъикос намояд. Бо имон, сохтори паёмҳои ин боб се аломати роҳро дар дохили таърихи муқаддас муайян мекунад, ки дар он озмоиши кӯра ба анҷом мерасад. Ба таври илоҳан амиқ — сохтори нубуввати боби бисту се ба донишҷӯи

нубувват имкон медиҳад, ки Ҳизқиёлро дар ояти якуми боби якум ҷой диҳад.

Ва дар соли сиюм, дар моҳи чорум, дар рӯзи панҷуми моҳ, вақте ки ман дар миёни асирон назди наҳри Хебор будам, осмонҳо кушода шуданд, ва ман рӯёҳои Худоро дидам. Дар рӯзи панҷуми моҳ, ки соли панҷуми асирии подшоҳ Еҳўёкин буд. Ҳизқиёл 1:1, 2.

Ҳамчун коҳин дар замони муҳригузорию саду чихилу чаҳор ҳазор, Ҳизқиёл дар соли сиюми давраи ҳабдахуми юбилей қарор дорад, панҷ сол пеш аз сеюмин аз се муҳосираи Ерусалим аз ҷониби Набукаднасар дар соли 587 то милод. Соли сиюм дар ин оят сӣ сол пас аз бузургтарин эҳёи таърихи Аҳди Қадим аст, ва он дар рӯзи панҷуми соли панҷум мебошад; ба ин тартиб, рақами панҷ бар шаҳодати Ҳизқиёл гузошта мешавад. Дар ду ояти оғозин мо мебинем, ки сӣ як бор муайян шудааст ва рақами панҷ се бор зикр мегардад. Дар сохтори Левиён бисту се, ки бо мавсими Панतिकост мувофиқ гардонда шудааст, озмоиши дуюм, ки бо сӣ ифода мешавад, то иди карнайҳо мерасад; панҷ рӯз то сууди Масех, сипас панҷ рӯз то рӯзи кафорат, ва баъдан панҷ рӯз то аломати роҳ, ки ҳам борони аввалин (Панतिकост) ва ҳам борони охирин (Хаймаҳо)-ро ифода мекунад. Сохтор сӣ-ро пеш меорад, ва пас аз он се марҳилаи панҷ. Ҳизқиёл дар маъбад аст ва сохтори Левиён бисту се Киштӣ аст.

Таърих шаҳодат медиҳад, ки Ҳизқиёл дар он нуқта панҷ сол пеш аз муҳосираи рамзие қарор дорад, ки ба анҷом расида, қонуни якшанбеи ба зудӣ омадaro, чунон ки бо вайроншавии Ерусалим ифода шудааст, тимсол мекунад. Шумораи «панҷ», ҳамчунон ки шумораи сӣ, унсури асосии тарҳи боби бисту сеюми Левӣ аст.

Дар ин мақолаҳо нишон дода шудааст, ки ҳангоме ки бисту ду ояти аввали боб бо бисту ду ояти охири он мувофиқ гардонда мешаванд, ва сипас ин ду хатти бисту дуоятӣ якҷоя бо мавсими Панतिकост мувофиқ гардонда мешаванд, раванди санҷиши сесатҳа, ки оташи кӯраи Малоқӣ мебошад, ба таври равшан тасвир меёбад. Ин се қадам дар қадамҳои якум ва сеюм алфа ва омегаеро дар бар дорад, ки аз як силсилаи чаҳор аломати марҳилавӣ иборат буда, як қадамро намоёндагӣ мекунад.

Фисҳ, ки баъдан Иди нони фатир меояд, баъдан қурбонии навбари ҷав, сипас «панҷ» рӯз то поёни Иди нони фатир. Ин чор аломат озмоиши аввалро ташкил медиҳанд, ва Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад; озмоиши сеюм низ аз чор аломат таркиб ёфтааст: Иди карнайҳо, сипас суъуди Масех, баъдан Рӯзи кафорат, ва пас аз панҷ рӯз расидани ҳам Панतिकост ва ҳам Хаймаҳо. Панतिकост рамзи борони аввал аст ва Хаймаҳо рамзи борони охир. Дар намунаи Ибодатнома, боби бисту сеюми Аҳди Лавӣ, ҳам Панतिकост ва ҳам Хаймаҳо мувофиқат мекунад.

Пас, эй фарзандони Сион, шодмон бошед ва дар Худованд Худои худ хурсандӣ намоед; зеро Ё ба шумо борони аввалро ба андоза додааст, ва барои шумо боронро фурӯ хоҳад фиристонд, борони аввал ва борони охирро дар моҳи аввал. Юил 2:23.

Раванди ниҳонии имтиҳон ва поксозӣ 31 декабри соли 2023 оғоз ёфт. Аввалин имтиҳон, имтиҳони бунёдӣ буд, ки ба воситаи ҷанҷоли «ғоратгарони қавми ту» рамзӣ гардида буд;

ҳамин ҷанҷол гурӯҳеро, ки қаблан бо ноумедии 18 июли соли 2020 озмуда шуда буданд, ҷудо кард.

«Дар таърих ва нубувват Каломи Худо муборизаи тӯлонӣ ва идомадори миёни ҳақиқат ва гумроҳиро тасвир мекунад. Он мубориза ҳанӯз идома дорад. Он чи буд, боз такрор хоҳад шуд. Баҳсҳои кӯҳна аз нав зинда хоҳанд гашт, ва назарияҳои нав пайваста падид хоҳанд омад. Аммо қавми Худо, ки дар эътиқоди худ ва дар иҷрои нубувват дар эълони паёмҳои фариштаи яқум, дуҷум ва сеҷум нақш доштаанд, медонанд, ки мавқеи онҳо кучост. Онҳо таҷрибае доранд, ки аз тиллоӣ ноб гаронбаҳотар аст. Онҳо бояд мисли саҳра устувор биистанд ва ибтидоӣ эътимоди худро то ба анҷом устувор нигоҳ доранд».

Manuscript Releases, volume 1, 47.

Дар Ибодот бисту сеҷум санҷиши аввал бо таркиби нубуввати се воқеа тасвир мешавад, ки пас аз панҷ рӯз бо анҷоми иди нони фатир ба пайванд меояд. Фисҳ рӯзи аввал буд, иди нони фатир рӯзи дувум буд, ва қурбонии навбари ҳосил рӯзи сеҷум буд. Пас аз панҷ рӯз иди нони фатир ба анҷом расид. Сохтори нубуввати нахустини се санҷиш ҳамчунин дар санҷиши сеҷум ва ниҳой низ муаррифӣ шудааст. Дар он роҳи сеҷум, ки аз се аломати роҳ ва пас аз он як аломати дигар иборат аст, иди карнайҳо рӯзи аввал аст, ва сууди Масеҳ пас аз панҷ рӯз воқеъ мешавад, сипас рӯзи каффора пас аз панҷ рӯзи дигар фаро мерасад, баъд аз он пас аз панҷ рӯзи дигар ҳам Панतिकост ва ҳам иди Хаймаҳо қонуни якшанбеи наздикомадаро нишон медиҳанд, ки дар китоби Ҳизқиёл ҳамчун ҳалокати Ерусалим муаррифӣ шудааст.

Дар миёни анҷоми иди нони фатир ва иди карнайҳо сӣ рӯз вучуд дорад, ки на танҳо рамзи коҳинро ифода мекунад, балки ҳамчунин озмоиши дуҷуми се озмоишро, ки дар дохили тасвири Илоҳӣ муаррифӣ шудаанд.

Таъмиди Масеҳ се нишонаҳои сеҷуми Фисҳ, нони беҳамиртуруш ва навбари ҳосилро ба тасвир меорад, зеро ин се нишона марғ, дафн ва эҳёи Масеҳро ифода мекунад. Ин се қадам, ки баъд аз онҳо панҷ рӯз то қадами чорум меояд, бо анҷоми иди нони беҳамиртуруш намоёндагӣ мешавад. Таъмид ин се қадамро дар як лаҳзаи кӯтоҳ нишон медиҳад, вақте ки Юҳанно Масеҳи худро таъмид дод. Идҳои баҳорӣ ин се қадамро ҳар яке бо фосилаи як рӯз аз ҳам ҷудо мекунад, ва идҳои тирамоҳӣ ин се қадамро бо фосилаи панҷ рӯз аз ҳам ҷудо мекунад.

Вақте ки мо озмоиши аввалини идҳои баҳориро ҳамчун як таркиби се аломати роҳ, ки пас аз панҷ рӯз аз пайи онҳо як аломати роҳ меояд, татбиқ менамоем; ва сипас идҳои тирамоҳиро ҳамчун се аломати роҳ, ки пас аз панҷ рӯз аз пайи онҳо як аломати роҳ меояд, татбиқ менамоем, он гоҳ як сохтори нубувватӣ барқарор мегардад, ки аз як аломати роҳи алфа иборат аст: се аломати роҳ бо пайомади панҷ рӯз, ки баъд аз он сӣ рӯз меояд, ва озмоиши сеҷуми идҳои тирамоҳӣ ҳамчун як аломати роҳи се, ки пас аз панҷ рӯз идома меёбад,—ин сохтор озмоиши аввалро ҳамчун фарогири умумии панҷ рӯз нишон медиҳад, ки пас аз он озмоиши дуҷуми сӣ-рӯза меояд, ки то ба аломати роҳи сеҷуми панҷрӯза мерасад. Панҷ ба иловаи сӣ, ба иловаи панҷ, ҷиҳил мешавад ($5 + 30 + 5 = 40$).

Баъди таъмиди Масеҳ дарҳол чиҳил рӯз фаро расид, ки бо се озмоиш анҷом ёфт. Дар сохтори боби бисту сеюми Ибодатнома, дар пайвастагӣ бо мавсими Панतिकост, бисёр чизҳои бештарро метавон мушоҳида кард, аммо дар сатҳи дигар ин боб Сандукро дар Қудси Ақдас таҷассум менамояд.

Идҳои баҳорӣ ва тирамоҳӣ дар Левиён бисту се дар миёни ду шанбе ҷой дода шудаанд. Он ду шанбе ду карруби соябонро намояндагӣ мекунанд, ва аломатҳои роҳи мавсими Панतिकост, ки бо Левиён бисту се мутобиқанд, сандук ва ду карруби соябонро намояндагӣ мекунанд. Ҳизқиёл дар боби як ба муқаддасгоҳ бурда мешавад, ва ҳангоме ки ӯ ба он ҷо бурда мешавад, ӯ панҷ рӯз пеш аз муҳосира қарор дорад, ки ба ҳаробии Ерусалим меоварад ва ба таври намунавӣ қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро ифода мекунад. Қонуни якшанбе дар Левиён бисту се бо Панतिकост ва Хаймаҳо намояндагӣ шудааст. Ҳизқиёл дар соли сиюм аст, ва сӣ давраи дувуми се озмоишест, ки оташи кӯраи Малоқӣ се-ро ташкил медиҳанд. Озмоиши дувум бо сӣ рӯз намояндагӣ шудааст, ҳамагон тавре ки Ҳизқиёл дар соли сиюми даври ҳафтдаҳуми Юбилей қарор дорад, ки аз Фисҳи Бузурги Юшиё оғоз ёфта буд, чунон ки таърихнигорон онро меноманд. Ҳизқиёл панҷ сол пеш аз муҳосираест, ки ҳаҷдаҳ моҳ давом кард, ва ӯ дар маъбад аст, ки миёнаи се озмоиши ниҳоист, ки бақияро пок ва тоза мекунад. Петрус дар Қайсарияи Филиппӣ (Панийум) буд, низ дар миёни се озмоиш, чунон ки Панийум (Қайсарияи Филиппӣ), кӯҳи Тағйири сурат ва салиб онро намояндагӣ мекунанд.

Дар соли 592 то милод Ҳизқиёл ба таври ғайритабӣ «гунг» гардонида мешавад ва ғайрат ҳангоме суҳан меғӯяд, ки Худо даҳони ӯро мекушояд. Ин ҳолат то сукути Ерусалим дар соли 585/6 то милод идома меёбад. Худо ӯро водор карда буд, ки ҳангоми оғоз ёфтани муҳосира, дар он рӯзе ки «матлуби» «чашмони» ӯ мурд, суҳан гӯяд, вале ба ӯ иҷозат дода нашуд, ки озодона суҳан гӯяд, то даме ки Ерусалим — «матлуби» «чашмони» Исроил — сукут накарда буд. Сукути Ерусалим рамзи қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда аст, ва маҳз дар ҳамагон ҷо падари Яҳёи Таъмиддиханда, коҳини навбати ҳаштум, ки ҳангоми хизмат дар маъбад гунг гардонида шуда буд, ки он ҷо Ҳизқиёл низ (дар рӯъё) буд, инчунин тақрибан нӯҳ моҳ гунг гардонида шуд. Дар рӯзи ҳаштум пас аз таваллуди Яҳё, вақте ки Яҳё хатна карда мешуд, ба ӯ иҷозат дода шуд, ки суҳан гӯяд. Ду набӣ, ки ҳангоми будан дар муқаддасгоҳ гунг гардонида шуданд. Севвумин набие, ки ҳангоми дидани Масеҳ дар муқаддасгоҳ гунг гардонида шуд, Дониёл буд. Дар боби даҳум, Дониёл дар муқаддасгоҳ аст, ва ҳамагон тавре ки бори дувум аз се бор ламс карда мешавад, ӯ гунг гардонида мешавад. Дар нуктаи миёна Дониёл гунг гардонида мешавад.

Ва ҳангоме ки ӯ чунин суҳанонро ба ман гуфт, ман рӯи худро сӯи замин фуру овардам ва гунг шудам. Ва инак, касе, монанди шабоҳати писарони одамизод, ба лабонам даст расонд; он гоҳ даҳонамро кушодам ва суҳан гуфтам ва ба он касе ки пеши ман меистод, гуфтам: Эй хоҷаи ман, аз ин рӯъё дардҳоям бар ман баргаштааст, ва ман қуввате дар худ нигоҳ надоштаам. Doniyol 10:15, 16.

Суҳанронӣ

Рамзгузории «сухан гуфтан» ба таври равшан дар қонуни наздикояндаи якшанбе зоҳир мегардад, вақте ки Иёлотӣ Муттаҳида мисли аждаҳо сухан мегӯяд, хари Билъом сухан мегӯяд, ва рӯёи Ҳабакқуқ сухан мегӯяд ва дурӯғ намегӯяд. Он се пайғамбари гунге, ки ҳангоми дар муқаддасгоҳ будан гунг гардонида мешаванд, дар вақти харобии Ерусалим сухан мегӯянд. Дар мавриди Закарё, ӯ сухан мегӯяд, то муайян созад, ки номи нави писараш дуруст аст; ва ба ин васила филиделфиёнеро намунаворӣ мекунад, ки ба онҳо номи нав дода мешавад.

Ғолибро Ман сутуне дар маъбади Худои Худ хоҳам гардонид, ва ӯ дигар ҳеҷ гоҳ аз он ҷо берун нахоҳад рафт; ва бар ӯ номи Худои Худ, ва номи шаҳри Худои Худ, яъне Ерусалими навро, ки аз осмон аз ҷониби Худои Худ нозил мешавад, хоҳам навишт; ва низ бар ӯ номи нави Худро хоҳам навишт. Ваҳй 3:12.

Ба Закариё лавҳае дода шуд, то насаби нави хонаводагии Яхёро бинависад.

Ва чунин воқеъ шуд, ки дар рӯзи ҳаштум барои хатна кардани кӯдак омаданд; ва ўро ба номи падараш Закариё номиданӣ буданд. Аммо модараш ҷавоб дода, гуфт: Не, балки ӯ бояд Юҳанно номида шавад. Ва ба вай гуфтанд: Аз хешовандони ту ҳеҷ касе бо ин ном нест. Ва ба падараш бо ишора фаҳмонданд, ки ӯ мехоҳад вайро ҷӣ ном ниҳанд. Пас ӯ лавҳаи навиштан талабида, навишт: Номи ӯ Юҳанност. Ва ҳама дар ҳайрат монданд. Ва дарҳол даҳонаш кушода шуд ва забонаш воз гардид, ва ӯ сухан гуфта, Худоро ҳамду сано мегуфт. Луқо 1:59–64.

Номи нави Юҳанно бо калисои Филадельфия мувофиқат мекунад, ва номи Закарё бо Лоадикия мувофиқат мекунад, чунонки ин дар беимонии Закарё ба паёми ғариштаи сеюм намояндагӣ шудааст. Ҳамаи анбиё ба айёми охир мурочиат мекунанд, ва айёми охир таърихи ғариштаи сеюм аст. Пас, ғариштае ки паёмро овард, бояд ҳамон ғариштаи сеюм бошад. Закарё қабул накард, ки бифаҳмад, ки Худованд аз калисои адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоадикиягӣ хоҳад гузашт. Дар бораи барқароршавии овоз дар ин анбиё боз чизҳои бештаре ҳаст, ки гуфта шавад, аммо мо ба сӯи фаҳмиши хати нубуввати Иёшиё идома хоҳем дод.

Чархи Юшиё

Мо давраи ҳабдахуми Юбилейро, ки аз Фисҳи Юшиё дар соли 622 то милод оғоз ёфт, баррасӣ намудем, аммо силсилаи Юшиё хеле пештар аз соли 622 то милод оғоз меёбад. Исёни Исроил, ки Шоулро ҳамчун аввалин подшоҳи Исроил ба тахт овард, чиҳил солро нишон дод, ки подшоҳ Шоул ҳукмронӣ хоҳад кард; пас аз он чиҳил соли, ки подшоҳ Довуд ҳукмронӣ хоҳад кард; ва пас аз он чиҳил соли, ки Сулаймон ҳукмронӣ хоҳад кард. Рад кардани Худо, ки то он дараҷа пайғамбар Самуилро озурда сохт, дар соли 1097 то милод рух дод ва як силсилаи пешгӯёнаи исёно оғоз мекунад, ки назди салиб ба анҷом расид, вақте ки яҳудиён эълон карданд, ки онҳо подшоҳе ҷуз Қайсар надоранд.

Аммо онҳо фарёд бароварданд: «Ўро дур кун, ўро дур кун, ўро маслуб намо». Пилотус ба онҳо гуфт: «Оё Подшоҳи шуморо маслуб намоям?» Саркоҳинон ҷавоб доданд: «Мо ҷуз қайсар подшоҳе надорем». Юҳанно 19:15.

Дар соли 1097 се подшоҳ ҳар яке чиҳил сол подшоҳӣ мекарданд, то ба вафоти Сулаймон дар соли 977 то милод, вақте ки он гоҳ подшоҳӣ ба шимол ва ҷануб тақсим шуд.

Ва баъд аз он онҳо подшоҳ хостанд; ва Худо ба онҳо Шоул, писари Қис, марде аз қабилаи Бинёмин, ба муддати чиҳил сол дод. Аъмол 13:21.

Довуд сйсола буд, вақте ки ба подшоҳӣ оғоз намуд, ва чил сол подшоҳӣ кард. Дар Хебрӯн бар Яҳудо ҳафт солу шаш моҳ подшоҳӣ намуд; ва дар Ерусалим сию се сол бар тамоми Исроил ва Яҳудо подшоҳӣ кард. 2 Подшоҳон 2:4, 5.

Подшоҳии Сулаймон дар соли 971 то милод оғоз ёфт; таҳкурсии Маъбад дар соли чоруми подшоҳии Сулаймон (967 то милод) гузошта шуд. Сохтмон ҳафт сол давом кард (3 Подшоҳон 6:37–38), ва Маъбад дар моҳи ҳаштум, дар соли ёздаҳуми Сулаймон, ба анҷом расид. Тақдиси расмӣ дар моҳи ҳафтум (моҳи Этаним), дар айёми Иди Хаймаҳо, баргузор гардид (3 Подшоҳон 8; 2 Вақоеънома 5–7). Подшоҳон, Маъбад ва миллат ҳар яке дар таърих бо як давраи ҷаҳорсаду навадсола муаррифӣ шудаанд, ки ба таври равшан як давраи нубувватиро дар робита ба ё подшоҳон, ё Маъбад, ё миллат нишон медиҳад.

Дониёл дар соли 607 то милод ба асорат бурда шуд, гарчанде ки аксарияти хронологҳои Китоби Муқаддас соли 605 то милодро муайян мекунанд. Сабти таърихӣ бояд бо шаҳодати нубувватӣ мувофиқат кунад, ва рамзшиносии рӯйдодҳое, ки дар хатти таърих, ки бо хоҳиши подшоҳ дар соли 1097 то милод оғоз меёбад, ба таври таърихӣ ишора шудаанд, бар ҷандин шохиди нубувватӣ тақозо менамояд, ки соли 607 то милод татбиқи дуруст аст, на соли 605 то милод. Соли 607 то милод поёни ҷорсаду навад солро дар хатти подшоҳон нишон медиҳад, аммо он ҳамчунин яке аз се намоёндагии асосии ҳафтод солро, ки дар он хатт рух медиҳанд, оғоз мекунад. Соли 607 то милод поёни ҳафтод солро нишон медиҳад, ки бо асорати Менашшеҳ дар соли 677 то милод оғоз ёфта буд. Нахустин намоёндагии рамзи ҷорсаду навад сол (ки дар он хатт се шохид дорад) дар ҳамон ҷое ба анҷом мерасад, ки яке аз се шохиди ҳафтод сол поён меёбад ва шохиди дигари ҳафтод сол оғоз мешавад; сохтори математикӣ, сарфи назар аз андешаест, ки Дониёл дар соли 605 то милод ба асорат бурда шудааст, ба соли 607 то милод шаҳодат медиҳад.

Дар доираи он хатте ки давраи 490-соларо, вобаста ба подшоҳон, аз соли 1097 то милод то соли 607 то милод дар бар мегирад, ҳамчунин 490 соли дигар низ вучуд дорад — аз вақти тақдиси Ҳайкали Сулаймон то вақти тақдиси Ҳайкали баъд аз асорат аз ҷониби Заруббобил дар соли 516 то милод. Ин 490 сол аз 420 соле иборат аст, ки аз тақдиси Сулаймон дар соли ёздаҳуми подшоҳии ӯ оғоз мешавад, ва бо илова шудани 70 соле ки Ҳайкал дар айёми асорат харобу ҳолӣ монд, дар маҷмӯъ 490 солро ташкил медиҳад. Фармони сеюми Артахшасто 59 сол баъд, дар соли 457 то милод, содир гардид ва оғози он 490 солро нишон медиҳад, ки барои қавми Худо «муайян» (буридашуда, Дониёл 9:24) шуда буд ва дар соли 34, ҳангоми сангсор шудани Истефанус, ба анҷом расид. Албатта, дар ин хатти нубувватӣ, ки аз осиеъни бунёдӣ — яъне рад кардани Худо ва Рӯҳи Нубувват — дар соли 1097 то милод оғоз ёфта, замоне поён меёбад, ки Истефанус Масеҳро истода дар тарафи ростии Худо дид, шохидони амиқи дигари зиёди хронологӣ низ ҳастанд. Дар дохили ин шаҳодат мо ҷарҳи

нубуввати Юшиёро меёбем.

Ман мегӯям: «иртидоди бунёдӣ», зеро оғози ин хат муайян месозад, ки қай Исроил Худоро ҳамчун Подшоҳ рад кард, дар хоҳиши худ барои доштани подшоҳи дунявӣ; ва ҳамин тавр бунёди подшоҳии инсонии Исроилро нишонгузорӣ намуд. Ман инро ҳамчунин барои чархи Ёӯшиё менависам, ки маънояш «бунёди Худо» аст, зеро он рамзи ҳам бунёд ва ҳам иртидоди бунёдии қавми Худо мебошад.

Вақте ки Сулаймон мурд ва дувоздаҳ қabila ба шимол ва ҷануб ҷудо шуданд, тақдиси низомии қалбакии ибодат аз ҷониби Ёробъом аз тарафи пайғамбари нофармон мазаммат карда шуд, ва мазаммати ӯ нубуввати омадани подшоҳе ба номи Юшиёро дар бар дошт. Дар замони иртидоди бунёдии Ёробъом ва даҳ қabilaи шимолӣ, нубуввати Юшиё ва эҳёи ӯ, ки бо Фисҳи Бузурги соли 622 то милод мушаххас мегардад, пешгӯӣ шуда буд. Он эҳё ба воситаи кашф шудани навиштаҳои Мусо ва эълони доварӣ бар қавми Худо ба сабаби иртидоди пайвастаи онҳо ба амал омад. Вақте ки суханони навиштаҳои Мусо ба подшоҳ Юшиё хонда шуданд, он бузургтарин эҳёи таърихи Аҳди Қадимро ба вучуд овард. Нубуввати таваллуд шудани кӯдаке дар оянда ба номи Юшиё ҳамчунин маҳкумияти нубуввати иртидоди бунёдиро, ки аз ҷониби пайғамбари нофармон бар зидди подшоҳ Ёробъом эълон шуда буд, дар бар мегирифт.

Лаънати Мусо, ҷунонки Дониёл онро меномад, ҳамон «ҳафт бор»-и Ибодат 26 мебошад, ва он ба кашфиёти бунёдии Вилиям Миллер табдил ёфт, ки рамзи ҳақиқӣ бунёдии Адвентизм аст. Қувватёбии паёми Миллер дар 11 августи соли 1840 тавассути кори «Ёӯшиё» Литч дар солҳои 1838 ва 1840 ба амал омад. Дар соли 1863 он бунёдҳо қанор гузошта шуданд ва «ҳафт бор» на танҳо ба рамзи ҳақиқӣ бунёдии миллериёни Филадельфия, балки ҳамчунин ба рамзи исёни миллериэми Лоодиқия бар зидди он бунёдҳо табдил ёфт. Таърихи миллериёни фариштаи аввал ва дуоми дорои рамзшиносии «Ёӯшиё» аст, ки дар таърихи саду чилу ҳаҷор айнан, ҳарф ба ҳарф, тақрор хоҳад шуд. Чархи Ёӯшиё то ҷодугарии шох Шоул бармегардад ва сипас то ба қай қардани қалисои Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоодиқия ҳангоми қонуни якшанбе мерасад. Чархи Ёӯшиё дар Ҳизқииёл ҳоло ҳамчун авҷи муҳригузории саду чилу ҳаҷор дар раванди қушода шудан қарор дорад.

Мо ин матлабҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.